

Připojujeme se k myšlence týdenního bojkotu televizního vysílání. Přemýšlejme, kolik času trávíme před obrazovkami? Co nám sledování televizního vysílání vůbec dává? Nešel by čas, prosezený u obrazovky využít lépe, než k masáži vlastního myšlení a konzumérského ega? Zkusme týden televizní obrazovku vypustit ze svého života. Řekněme razantní NE mediálnímu vymývání mozků, zkreslování informací, přehlídce nedovzdělanosti, jednorozměrovosti, fádnosti a snaze maximalizovat spotřebu důmyslně promyšleným vyháněním lidí do novodobých chrámů - supermarketů!

Z popudu a aktivity slovenského informačního portálu **Beo.sk** se koná již třetím rokem tradiční bojkot TV vysílání. V čem spočívá? Zkrátka a jednoduše ti, kdo mají zájem se připojit k iniciativě, nechají po celý týden v rozpětí od 5. do 12. listopadu svůj televizor vypnutý.

Russel Kirk demonstrativně shodil televizor ze střechy. Proč jej následovat?

Existuje celá řada důvodů, proč považovat masovou konzumní zábavu, jakou je hodinové vysedávání u televize, za skutečně tichou hrozbu dneška. Lidé si stěžují na nedostatek času, stresují se, zda budou stíhat to, či ono...

Neuvědomují si, že v mnoha případech se o vlastní čas okrádají provozování naprosto zbytečnými činnostmi, které lidský život bezprostředně nevyžaduje, ale které se jim (nám) zdají tak trochu „vrozené“. Člověk, který na týden vypustí sledování televize, najednou zjistí, kolik mu zbývá času. Ruku na srdce, ten by přece šlo využít daleko lépe.

Pokud přistoupíme na módní sociologickou tezi o supermarketech, coby chrámech novodobého náboženství (pozor! nejedná se o „levicový postoj“, proti supermarketům brojí také například britský konzerva), pak je televizní obrazovka čímsi, jako domácím oltářem. Lidé dnes ztratili pouta nejen s minulostí, ale především s realitou.

Nezájem o historii, tradice a ztráta jakékoli snahy domoci se vědění ústí přesně v to, po čem touží novodobí globální normalizátoři, kteří by nejraději proměnili svět v jeden obrovský propojený volný trh a lidstvo v amorfní masu konzumentů a kývatelů - televizní člověk preferuje to, co mu předkládá TV před realitou. Výsledkem je život v oblasti sc-fi, život naprosto odtržený od reality. Televizní divákem se stává bezmocným otrokem moderní doby.

- Televize nám systematicky otevřeně, či skrytě podsouvá neomylnost utopických vizí sociálních inženýrů, lidé a především jejich děti jsou systematicky intoxikováni obrázky bezproblémového multikulturního soužití a vzorci, které říkají, že pokud nefunguje, je to vždy vina majoritní společnosti a „nedostatku v oblasti demokracie a lidských práv“

- Tyranie reklam se snaží maximalizovat lidskou spotřebu. To je ovšem zájmu celého řádu globálního neoliberalismu, opak, tj. ignorace reklamní masáže by způsobila zhroucení. To je

ovšem zčásti protimluv, neboť v kategoriích reklamního světa nelze hovořit v intencích „vědomé-nevědomé“ jednání.

- Hrdinové reality show se stávají novodobými „celebritami“. Pro mládež znamená víc Robert Rosenberg, či nejspodnější účastník pochybné reality show, než jejich učitel a mnohdy i rodič. **Průměrné dítě dnes není schopno odpovědět, kdo byl prvním českým králem, či které současné osobnosti nejvíce proslavují republiku na poli vědy, za to ví, kdo je Tereza Pergnerová, Agáta Hanychová, nebo Sámer Issa.**

- Stupidní akční filmy současnosti (a nemáme na mysli hodnotné historické válečné filmy) vytvářejí mylný dojem o tom, jak funguje válka, jak člověk umírá, či že pokud na člověka míříte a zmáčknete spoušť z bezprostřední blízkosti, následná scénérie nebude vůbec příjemná. **Nejde o to, odsuzovat realistická zpracování, i zobrazování násilí v kultuře. Problém není například japonský hrdina Zatoichi se svou smrtonosnou katanou, ale všichni ti Michaelové Duddikofové, Lundgrenové a Rambové. Člověk z takových filmů snadno získává dojem, že zde existuje nezranitelný hrdina, který jedním zmáčknutím tlačítka může zachránit lidstvo a pozabíjet stovky zlosynů, aniž by sám utrpěl šrám.** Možnost jasné neúžitelnosti takového uměle vytvářeného obrazu v souvislosti s „válkou proti terorismu“ a „demokratickými intervencemi“ jistě netřeba rozvíjet.

- V neposlední řadě je na místě zmínit také zdravotní důsledky televizní zábavy. Dnes, když je výroba stále více automatizována a digitalizována, když na Západě prakticky vymizelo zemědělství a většina dočasně nezaměstnaných raději pobírá sociální benefity, než aby přijala manuální a fyzickou práci, ve věku, kdy většina obyvatelstva západního pracuje denně několik hodin v sedě a už to samo způsobuje nemalé zdravotní (co do pohyblivosti) problémy, absence fyzické aktivity například ve formě sportu ve prospěch vysedávání před TV lidskému tělu rozhodně nepřidává. **Katastrofální dopady tohoto stavu jsou vidět kupříkladu na fyzické zdatnosti dnešních dětí a mládeže.**

Čeho bojkotem docílíme?

Na rovinu je potřeba si přiznat, že žádných velkých výsledků. Nelze doufat, že jedna petice způsobí masový pocit. Bojovat s kulturou „mcworldu“ je boj s větrnými mlýny. **Kultura modernismu, jehož je „mcworld“ i „TV oltář“ integrální a zásadní součástí, však spíše než svržením falešných model a revoluční explozí bude překonána implozí, tj. úsvitem vzkvétajících autonomních oblastí kultury a lidského života, na modernismu a neoliberální mantře nezávislých. Proto je potřeba začít především u sebe.**

Jak se připojit?

Stačí osobní vůle a v týdnu od 5. do 12. listopadu televizor nezapínat. Pokud máte zájem, můžete tuto výzvu, stejně jako ikonu bojkotu zcela volně šířit.